

המישפט המחוזי בתל-אביב, לא "העולם הזה" ריאיון את פסקי-דינו

האמיצים זכה לגינוי מצד שר המישפטים. שוב היתה לו לרועץ רוחו האמיצה וחוסר התחשבותו במוסכמות. השופט כהן בעל זיכרון נדיר וכושר כטיטו כהיר, ולכן הוא מסוגל להכתיב פסקדין ארוך ומסובך למי תמחה שלו על המקום, כאולם בית המישפט. כל עשה במישפט של העתונאי יגאל לכיב, שנערך לפניו ב-1972. היה זה מישפט שלא ירד מעל דפי העיתונות. לכיב, שכבר אז היה עיתונאי מפורסם בעיתון הארץ, נאשם

”אני עומד על מישור בית המישפט שלי, ועורכי-דין כאלה לא יכנסו אלי ללישכתנו!”

בפריצה ובגניבה. להקראת פסקי-הדין הגיע השופט אולם כשהוא מצוייד בפתק קטן ועליו ראשי הפרקים על פסקי-הדין. ששוחרר כבר, על סמך אותן ראיות ישנות. מיוגו האימפולסיבי גרם לו לעיתים לנהוג בעורכי-דין שהופיעו לפניו

עם השופטת ויקטוריה אוסטרובסקי-כהן. עליה יצא להגן חצירא ביקשו את פסילתה מכיוון שכנתה את השר הטיפוס הזה.

ואו, משך שלוש שעות, מול הקהל המתוח שבאולם, הכתיב השופט בעל-פה, את פסקי-הדין. הוא לא ביקש למחוק אף לא מילה אחת ולא טעה אפילו בפיסוק, ואחרי שלוש שעות ידעו הכל כי פסקדין זה נכנס להיסטוריה המישפטית. אחרי שניתח את העובדות ואת הראיות שהביאו הצדדים, שאל השופט אם מעשיו של לכיב לא הפכו את העי-תונאי לבוגר במליחמה שלחם עד אז למען טוהר המידות הכלכלי. ואז כתב השופט את המילים הבלתי נשכחות: "יש לי פחד שאם ארשיע, אולי תהיה זו טעות שיפוטית... כמה פעמים קיבלה ידי פקודה ממחילי לחתום על הרשעה וסירבה לחתום: זה מולו של הנאשם." לכיב זוכה בזיכוי מרשיע והעולם הזה פירסם את תמונתו של השופט כשהיא חצויה, הראש נפרד מהזרועות שסירבו לחתום על ההרשעה.

”התנצלות מוגשת ללא תנאי”

נימיון כהן אינו רואה את המשפט כמשהו קרתני ומוגבל בגבולות.

עם אשתו הם הכירו כתלמידים בגימנסיה הרצליה, הוא הפך שופט והיא מורה. בשנים שהשפיטה לא היתה מיקצוע משתלם

את העד, וכתב מילים וועמות על כך בפרוטוקול. בעוד הוא מכתוב את דבריו קם הסניגור על רגליו והזכיר לשופט כי יש בתיק הזמנה שאותה מסר הסניגור במו ידיו, ועל כן אינו אשם בהעדרו של העד. בו במקום חזר בו השופט, וביקש מהמתמחה לכתוב החלטה חדשה: "אב-בית הדין מודיע ששכח את העובדה שהזכירה לו על-ידי הסניגור, ומגיעה לו התנצלות. היא מוגשת לו בזה ללא תנאי."

”רציתי לקבור את עצמי באדמה”

בית המישפט היה מיקדשו של השופט, ואת תפקידו על כס

היה השופט חולם בלילות כי הוא חוזר למשרד עורכי-הדין המשוגש בו עבד קודם ושעסק בענייני קרקעות, כדי לשלוח את ילדיו לאוניברסיטה.

משים חציתי את הכביש כאשר האור ברמזור היה ארום. ירושלים זה לא תל-אביב, ומייד עצר אותי שוטר וביקש את תעורת-הזהות שלי. התבישתי מאוד על מה שקרה וביקשתי לשלם את הקנס ללא דיחוי. אך השוטר חזר וביקש את תעורת-הזהות שלי. מכיוון שזו לא היתה בידי, מסרתי לו את תעורת השופט. התבונן בה השוטר ואמר: "אתה יודע, אם אתה אישיות היית צריך להתנהג יותר טוב, כי אתה דוגמה לציבור. באותו רגע רציתי לקבור את עצמי באדמה."

לפני שנה וחצי נערך לפני השופט ויקטוריה אוסטרובסקי-כהן מישפט של השר אהרון אבר-חצירא. תוך כדי שיחה בלישכתה אמרה השופטת לסניגורו של השר, עורך-הדין רם כספי, "הטיפוס הזה" בהתייחסה לשר. הסניגור מיהר להגיש תצהיר וביקש לפסול את השופטת. מישפטנים במדינה היו חלוקים ברעותיהם על צעד זה של הסניגור. השופט כהן, שהיה נשיא בית-המישפט המחוזי בתל-אביב, יצא מגדרו. בדיון פומבי על יחסי עורך-דין ושופטים אמר הנשיא: "אותי זה אכל! אני עומד על מישמרתו של בית-המישפט שלי, ולכן אמרתי: אלי ללישכה עורכי-הדין (סניגוריו של השר אבר-חצירא) לא יכנסו אבל למולם זה רק עוד שנה וחצי, כי אחר כך לא תהיה לי לישכה."

מהשבוע יוכלו עורכי-הדין האלה לשוב ולבקר בלישכת נשיא בית המישפט המחוזי בתל-אביב, כי לשופט כהן אין עוד לישכה.

אילנה אלון

לביב זוכה על-ידי השופט מאשמות של גניבה ופריצה, אולם חיכוך היה מרשיע.

אבו-חצירא נשפט על-מישפט שהנשיא כהן עמד בראשו.

”אני חייב לסניגור התנצלות והיא מוגשת לו בזה ללא תנאי.”

ומוכן למחול על כבודו של הנאשם, אבל איני מוכן למחול על זכויותיו של שולחני". השופט כהן נרגע מייד והרשה לו להמשיך בטיעוניו עד הסוף. כאשר טעה, לא התבייש השופט להכניס את תוך הפרוטוקול המישפטי את בקשת הסליחה. בהודמנות, כאשר עז במישפט שלפניו לא הופיע, כעס השופט על הסניגור שלדעתו לא הזמין